

Rapier Saffire Bass

Lekkers uit

De Rapier Saffire Bass is een hagelnieuw ontwerp dat helemaal teruggrijpt naar Britse basmodellen uit de jaren zestig. Koren op de molen van uw hoofdredacteur, een anglofiel en sixties-freak.

John Hornby Skewes uit Leeds is een grote importeur, maar ook het moederbedrijf van de bassen van Vintage, Fret-King en de betaalbare kwaliteitsonderdelen van Wilkinson.

Alan Entwistle is voor zover we weten geen familie van de Who-bassist, maar hij stond ooit aan het roer van Alden, hij werkte met vele grote instrumentbouwers (Burns, Hohner, Tanglewood) en hij staat bekend om zijn elementen. Rapier is een samenwerking tussen Entwistle en JHS, waarbij de eerste de bas ontwierp waarna JHS het in Azië laat produceren. Na een paar gitaren verscheen afgelopen jaar de Rapier Bass.

In de jaren zestig waren Fenders nauwelijks verkrijgbaar, veel Duitse, Britse en Nederlandse merken bouwden Fender-achtige instrumenten en hiernaar lijkt de Rapier te knipogen. De naam Burns is al gevallen en de gedeelde slagplaat doet daar zeker aan denken. Iets wat we onlangs ook terugzagen op een prachtige bas van de Vlaamse bouwer Paul Belgrado. Zo nu en dan verschijnt er een naamloze Burns-achtige Japanse bas op social media, die ook onder diverse merknamen is gebouwd. Google maar eens op "bass" en Vibra, Montaya, Echo, Festival of National. Ook deze bas – waarschijnlijk gemaakt door Teisco of Kawai – heeft een gedeelde slagplaat en lijkt een voorbeeld. De echte inspiratiebron is echter de Watkins/Wilson Rapier,

qua kop, body en elementplaatsing. De Saffire is net even anders en het is de totaal eigen smoel die deze Rapier zo leuk maakt.

Target

De bas valt meteen op door de slanke kop met Wilkinson mechanieken en het Mod-target, dat gebruikt werd en wordt door acts als The Who, Oasis, Ocean Colour Scene en Paul Weller. De snaren lopen over een nulfret – erg sixties en erg Burns – waardoor het totaal aantal frets op 25 komt. De hals heeft een mooie blokinleg, bindingen die niet scherp aanvoelen en een fijn, bol profiel. Volgens de website meet de hals bij de topkam een P-achtige breedte van 43 mm, maar dat is onjuist. Het is met 39 mm, meer Jazz. De snaren lopen door over twee mooie, verchromde Entwistle elementen, via een brug die doet denken aan een moderne Tele-gitaar (maar dan groter) door de body naar de achterzijde. De mensuur, oftewel de effectieve snaarlengte, is met 31 inch bijzonder te noemen. Een long-scale is 33,5 of 34 inch, een mediumscaal 32 en een shortscale 30 of 30,5 inch. Deze bas is dus shedium of mort. In de praktijk speelt het als een shortscale, maar de bas lijkt wat langer doordat de hals ver uit de body steekt. Alle 24 frets zijn daardoor wel goed bereikbaar. De bandknop zit boven fret 15, dat lijkt te vragen om neckdive, maar doordat de body aardig ver achter de brug doorloopt, hangt de bas prima in balans. Het gewicht is vrij gemiddeld.

Op de body zien we verder een driewegschakelaar voor elementkeuze en knoppen

Leeds

met mooie rubberen ringetjes voor volume en toon en een die je mid aanpast. De testbas is in een zeer lichte Daphne Blue afgewerkt, een kleur die we ook bij de originele Watkins Rapier zagen, maar hij is er ook in wit en het in de jaren zestig – The Shadows! – zeer populaire Fiesta Red. Schijn bedriegt, trouwens. Je denkt te maken te hebben met een fel brucelement en een warm halselement, maar ik heb het even opgemeten: het voorste element zit op 16 cm van de brug en daarmee exact op dezelfde positie als die

karakter heerlijk aanwezig is met een ingespeeld setje flats.

De Rapier Saffire Bass is gewoon, eh, anders! Het zeer lichte blauw is mooi en de bas ziet er heerlijk sixties uit. Iets wat je op een kofferbakmarkt hoopt aan te treffen. Dik en zeer warm klinkt ie niet, maar als je een wat meer aanwezige bas zoekt voor een rocktrio of een punkband, dan is dit een goede optie. Er is met de toon terug toch genoeg warmte aanwezig voor sixties-pop en het liefst zouden we de bas nog

De Rapier Saffire Bass is gewoon, eh, anders!

van de Mustang elders in deze De Bassist. De Mustang heeft vijf (of zes als je de nulfret meerekent) frets minder en dat scheelt nogal voor het oog.

Nooit dof

Het brucelement klinkt superfel, maar niet te dun. De elementen samen klinken gefocust en warm en dit is het meest 'normale' basgeluid, het meest bruikbaar. Met de toonknop is het lekker warm te maken en zeker niet dof – dat woord hoort niet in deze test thuis. En toch is het halselement solo favoriet. Het klinkt open en als je speelt met de mid- en vooral de toonknop vind je diverse bruikbare geluiden. Van warm en ruig naar fel, scherp en snerpnd, maar wonderwel toch nooit te dun of te schel – echt een eigen sound. Je hebt geen plectrum nodig om een dik of agressief punkgeluid neer te zetten. Een Rapier is een lang, dun zwaard, dus deze bas doet de naam wel eer aan. Bassen met flatwounds (deze wordt geleverd met roundwounds) klinken me soms iets te doods, maar ik heb het vermoeden dat de Saffire door zijn agressieve

even houden om hem met flatwounds te proberen. De prijs (ruim onder de zeshonderd euro) is zeer scherp, zeker als je ziet hoe goed de bas gebouwd is. Wat ons betreft is de Rapier een welkome nieuwkomer op de shortscale-markt. •

Rapier Saffire Bass

Kleur: Daphne Blue
Body: okoumé
Hals: esdoorn, geschroefd
Toets: palissander
Frets: 24 + nulfret, medium jumbo
Element: 2x Entwistle EWR64B minihumbucker
Regelaars: volume, toon, mid
Elektronica: passief
Stemmechanieken: Wilkinson
Brug: Tele-type, string-thru-body
Mensuur: 31 inch
Topkam/breedte: Graph Tech Nubone/39 mm
Land van herkomst: China
Richtprijs: € 560,95
jhs.co.uk/collections/rapier